

dwijning van de Psalmen vrijwel steeds weer verdwenen.

Wat het hoofdbestuur vooral verbaasde was dat de meeste afdelingen, zoals Zeist, schenen begrepen te hebben dat zij nu aan de kerkeraden faciliteiten zouden moeten onthouden, hetgeen echter beslist niet in het besluit stond. Tot voor kort was het zo, dat afdelingen huwelijksbijbels leverden aan kerkeraden op allerlei voorwaarden: gratis, voor de helft, voor een derde, voor een kwart van de prijs, voor een vaste bijdrage per jaar, voor een collecte, dus zoals men dat plaatselijk had geregeld. Het stond de afdelingen nog steeds vrij dit plaatselijk en naar eigen goeddunken te regelen.

Niettegenstaande de uitvoerige toelichting in het jaarverslag, werd tijdens de algemene vergadering van 1897 over het voorstel uit Zeist uitvoerig van gedachten gewisseld.⁵³ Ds. Th.H. Nahuijs van de afdeling Zeist opende de discussie met een vurig pleidooi voor herinvoering van de huwelijksbijbel, alhoewel het hem moeite kostte tegen de wens van het hoofdbestuur in te gaan. Hij wees er op, dat het uitdelen van huwelijksbijbels de bijbelverspreiding bijzonder had bevorderd en bovendien nieuwe afdelingen tot stand had gebracht. Om die reden moest het leveren van huwelijksbijbels voor de halve prijs doorgaan. De door het hoofdbestuur gesugereerde administratieve moeilijkheden verwierp Nahuijs, onder verwijzing naar andere bestaande voorbeelden van gesubsidieerde bijbeluitgaven.

De voorzitter van het hoofdbestuur stelde daarentegen dat er een misverstand in het spel was. Er behoefde immers niets te veranderen: nog steeds konden afdelingen aan kerkeraden huwelijksbijbels voor half geld blijven verstrekken, indien de plaatselijke afdeling dat wenselijk achtte. Alleen aan de 'status aparte' van huwelijksbijbels, via een afzonderlijke verrekening met de algemene kas, kwam een einde. Vanaf nu zouden huwelijksbijbels onderdeel uitmaken van het totale 'quotum' aan bijbels dat aan een afdeling was toegewezen.

De verkapte bezuiniging, die de maatregel wel degelijk inhield, ontging de vergadering niet. De heer A.H. Hartevelt (afdeling Rotterdam) vreesde dat zijn afdeling nu het aan haar toegewezen aantal bijbels zou moeten overschrijden, terwijl zij eerder wel uitkwam. Ds. C.F. Gronemeijer van het hoofdbestuur bestempelde de laatste opmerking als fictie. Doordat de vele huwelijksbijbels aan de afdeling tegen de halve prijs werden geleverd, kreeg zij ook eerder reeds in werkelijkheid meer dan waarop zij recht had. Deze maatregel zou dan ook de totale financiële last die iedere afdeling op de algemene kas legde, duidelijk zichtbaar maken.

Nu de discussie zich toespitste op de financiële kant van de zaak, kwamen enkele aanwezigen met suggesties ter verlichting van de lasten van de afdelingen. Ds. C. Rasch (afdeling Amersfoort)